நேரத்தில் அம்மா வீட்டுக்குள் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது யாருக்கும் தெரியாமல் நந்தியில் சவாரி செய்வேன். அப்பாவோடு பூஜை செய்துகொண்டிருக்கும் போது "என் மேல் சவாரி செஞ்சதை உங்கப்பாகிட்ட சொல்லிடவா" என்பதைப் போல் நந்தி பார்ப்பதாகத் தோன்றும். பார்வையை நந்தி பக்கத்திலிருந்து திருப்பிக் கொள்வேன். அதுமட்டும் அப்பாவுக்கு தெரிந்தால் என்னைக் கொன்றே விடுவார்.

சாப்பிடுவது, தூங்குவதைப் போல தினமும் திருவாசகமும் கந்தசஷ்டி கவசமும் படிக்க வேண்டும் என்பது எழுதப்படாத சட்டமாயிருந்தது. அண்ணன் எட்டாம் வகுப்பு போனதிலிருந்து "பள்ளிக்கூடத்தில நெறைய படிக்கச் சொல்றாங்க" என்று காலையில் புத்தகத்தை தூக்கி உட்கார்ந்து கொள்கிறான். இன்னும் இரண்டு முழுபரீட்சை லீவு முடிந்தால்தான் நான் திருவாசகத்திலிருந்தும் கந்தசஷ்டி கவசத்திலிருந்தும் விடுபட முடியும். ஆனால் தமிழ்ப் பாடத்தில் நான் தான் முதல் மதிப்பெண் வாங்கினேன். திருக்குறளை அப்பா தினமும் தலைகீழாக மனப்பாடம் பண்ண வைத்துவிட்டார்.

நாங்கள் சாப்பிடும்போதே அப்பாவும் எங்களோடு சேர்ந்து சாப்பிட்டு வேலைக்குப் போகிறவரைப் போல நாங்கள் கிளம்பும்போது அவரும் வெளியே கிளம்பிவிடுவார். அப்புறம் அனுப்பானடியிலிருக்கிற அத்தனை வீட்டுப் பிரச்னைகளுக்கும் சோனையா கோவிலில் இருக்கும் புங்கைமரத்தடியில் உட்கார்ந்து பஞ்சாயத்து பேச ஆரம்பித்து விடுவார்.

அந்தக் கூட்டத்தில் இவர் வயதுள்ளவர்கள் கொஞ்ச பேர்தான் இருப்பார்கள். வேலை வெட்டி செய்து ஓய்ந்து போய் வீட்டில் பொழுதைக் கழிக்க முடியாமல் இருக்கும் கிழடுகள் அந்தக் கூட்டத்தில் அதிகமாக இருக்கும். ராத்திரி கூட்டத்தில் வேலைக்குப் போய்விட்டு வீடு திரும்பியிருக்கும் இவர் வயதுக்குக் கீழே உள்ள இளைஞர்களோடு தெப்பக்குளத்துப் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கதைப் பேசிக்கொண்டிருப்பார். வாரத்திற்கு இரண்டு நாள் இவர் வக்கீலைப் போய் பார்க்கும் நாளில் ஏதோ மிகப்பெரும் பிரச்னை முடிக்கப்படாமல் கெட்டுப்போய் கிடப்பில் கிடக்கிறது என்பதைப் போல ராத்திரி பதினொரு மணிவரை அவசரமாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்பா பேசிப் பேசி ஓய்ந்து கொண்டிருந்தார். பீடி, சிகரெட், சீட்டு இப்படி எந்த கெட்ட பழக்கமும் இல்லை. நிறையப் பேசுவார். நிறைய டீ சாப்பிடுவார். அதுவும் ஓசி டீ என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. நான் எப்படிப்பட்ட குடும்பத்து ஆளு ஒருத்தன்கிட்ட ஓசி டீ குடிக்கிறதா என்று குடும்பப் பெருமை பேசி அடுத்தவனுக்கு டீ வாங்கித் தருவாரே தவிர, அவர் யாரிடமும் ஓசி டீ குடிக்கமாட்டார். பெரியப்பாவிற்குத் தெரியாமல் பெரியம்மா கொடுக்கும் சில்லறைப் பணத்தை வீட்டு மேற்செலவுக்குப் போக மிச்சத்தை அம்மா அப்பாவுக்குக் கொடுக்கும்.

அப்பா வீட்டுக்கு லேட்டாக வரும் ராத்திரிகளில் நாங்கள் முற்றத்தில் பாயை விரித்து வரிசையாகப் படுத்திருப்போம். அப்போதெல்லாம் யாருடையதோ போல அம்மா தன்னுடைய கதையை எங்களிடம்

சொல்லும் அம்மாவின் ஜாக்கெட் பின்னை நோண்டியபடி வயிற்றுச் சூட்டின் வெதுவெதுப்பில் படுத்தபடி கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன்.

அம்மாவின் ஜாக்கெட் பின்னை நோண்டும் பழக்கம் வெகு நாட்களாக என்னைவிட்டுப் போகவில்லை. அக்காக்களும் அண்ணனும் என்னை ஓயாமல் கிண்டல் செய்த பின்புதான் அதனைக் கைவிட்டேன்.

அம்மாவிடம் கதை கேட்டுக்கொண்டே அதற்கு இணையாக கற்பனையிலும் மூழ்கிவிடுவேன். செல்வி அக்கா, சாந்தி அக்கா, சீனி அண்ணன் எல்லோரும் கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் அம்மா என்னைப் பார்த்துதான் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

"என்னடா செந்திலு, கதையை கேக்குறியா" என்று என் கற்பனையை அறிந்ததுபோல அவ்வப்போது கடிவாளத்தைப் போட்டு கதையைத் தொடர்ந்து சொல்லும். உலகத்தில் மிக சுவாரசியமானதும் நெகிழ்வானதும் எங்கம்மா வாழ்ந்த கதைதான் என்று நினைத்துக்கொள்வேன். வாழ்க்கையைச் சொல்லி தீர்ந்துபோன அம்மா ஒரே கதையை வேறு வேறு வடிவங்களில் மாற்றிச் சொல்லும். ராஜா ராணி கதை சொல்லும்போதும் முதல்ல ராணி சந்தோசமாக இருப்பாள். அப்புறம் ராணியோட வாழ்க்கை அலைபுரண்டு சோகமாயிடும்.

இல்லையென்றால் கொடுமைப்பட்டு வேலைக்காரியாக இருக்கும் இளவரசி ஏஞ்சலாக மாறிவிடுவாள். அம்மா சொல்லும் எல்லாக் கதைகளும் சந்தோசமும் துக்கமும் சேர்ந்ததாகத்தான் இருக்கும். முன்பு சொன்ன கதையின் ஜாடையில் இன்னொரு கதை இல்லாமல் இருந்தாலும் அம்மாவைத்தான் எல்லாக் கதைகளிலும் கதாநாயகியாக நினைத்துக்கொள்வேன்.

எங்கள் வீட்டில் வறுமை இருந்தாலும் அம்மாவும் நாங்களும் நண்பர்களைப் போல் விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். எது வாங்கிச் சாப்பிட்டாலும் அம்மாவுக்கும் சேர்த்து ஐந்து பங்காக்கி சாப்பிடுவோம். நான் என்னோட பங்கைச் சீக்கிரம் சாப்பிட்டு விடுவேன். அம்மா எப்போதும் தன் பங்கை கடைசியில்தான் சாப்பிடும். அது எனக்கு கொடுப்பதற்காகத்தான். "சீக்கிரம் சாப்பிடும்மா. இவன் உன் பங்கை பிடுங்கிருவான்" என்று அண்ணன் என் பங்கு இருக்கும் கையை பிடித்துக்கொள்வான்.

"சின்ன பையன் அவனுக்கு ஆசையா இருக்கும்ல. இனிமேல் நாவ சாப்பிட்டு என்ன ஆகப்போகுது" என்று தன் பங்கில பாதியை அம்மா கொடுத்துவிடும். எனக்கு விவரம் தெரியத் தெரிய, என் பங்கை கடைசியாக [illegible] போலீஸ் விளையாட்டு, தாயம், ஒளிந்து [illegible] என்று விளையாடித் தீர்க்காத தனது இளமைக் [illegible] அம்மா சரிக்குச் சமமாக எங்களோடு பகிர்ந்து [illegible]

[illegible] பணம் புழங்கவில்லை என்றாலும், வீ[illegible] பொருள்களை நாங்கள் வசதிபடைத்தவர்கள் என்பதை எங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தது. [illegible] இருக்கும் [illegible] அலமாரிகள், நீளமான சமையலறை, [illegible] பாத்திரங்கள். இப்போது காலியாகக் கிடக்கும் [illegible] இலலும் ஒலிமடைந்து கரையான் எறிக்கிடந்த [illegible] பழமையை மீறிய ஒரு கர்வத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது [illegible] விளையாடும்போது உடன் விளையாடும் பிள்ளைகள் [illegible] கொடுக்கும் பண்டங்களை வாங்க மறுத்து நாங்கள் அறியாத வீட்டின் பழைய செழுமையை அவர்களுக்கு உணர்த்தினோம். இருப்பினும் காக்காகடி கடித்துக் கொடுக்கும் தின்பண்டங்களை வாங்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

எங்கள் வீட்டில் இருக்கும் பழங்காலத்துப் பொருள்களில் பிடித்தமானது வெண்கல அன்னபட்சி விளக்குதான். [illegible] குடுவை அமைப்பில் இருக்கும் நடுப்பகுதி. கீழ்பகுதியில் திரிபோட்ட விளக்கு நடுப்பகுதியோடு திருகு போட்டு இணைந்திருக்கும். வெண்கலத்தின் அன்னபட்சி உருவம் செய்யப்பட்டு அது [illegible] மேல்பகுதியில் அழகுக்காக பொருத்தப்பட்டிருக்கும். [illegible] நடுப்பகுதியோடு திருகு போட்டு இணைந்திருக்கும். அன்னபட்சி விளக்கையும் நடுப்பகுதியிலிருந்து தனித்தனியே கழற்றி எடுத்துவிட்டு விளக்குப் பகுதியைத் திருகி எடுத்துக் குடுவையில் எண்ணெய் [illegible] பின் விளக்கை மாட்டினால், குடுவையிலிருந்து எண்ணெய் விளக்கில் விழும். அன்னப்பட்சிக்கு மேலே கொக்கியை [illegible] நீளத்திற்கு செயின் போல செய்து முற்றத்துச் சுவரில் மாட்டியிருப்[illegible]

குடுவையில் ஒரு படி எண்ணெய் நிறையுமாம். கார்த்திகை மாத நாளெல்லாம் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்குமாம். எங்களுக்குத் தெரிந்த நாளிலிருந்து குடுவை முழுமையாக நிறைந்ததில்லை. [illegible] கீழ்ப்பகுதியில் மட்டும் எண்ணெய் ஊற்றி விளக்கு ஏற்றினோம். [illegible] முழுவதும் எண்ணெய் ஊற்றி விளக்கேற்ற வேண்டுமென்று [illegible] அக்காவும், சாந்தி அக்காவும் தீராத ஆசை கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டில் யாரும் இல்லாத நாட்களில் எங்களுக்கு விளையாட்[illegible] பழங்காலத்துப் பொருள்கள் ஒளிந்து கிடக்கின்றதா என்று வீட்டை [illegible] அண்ணனும் சல்லடை போட்டுத் தேடிக்கொண்டிருப்போம். [illegible] தானிய சேந்திக்குப் போகும் மெச்சு படிக்குக் கீழே தூசி படிந்த பழைய [illegible] தொட்டியில், துருப்பிடித்த இரும்புச் [illegible] எடுத்துவிட்டு அங்கே தேடியபோது மரப்பலகை [illegible] தரையாக சேர்ந்திருந்தது. மரப்பலகையை தனியே [illegible] சதுரமான குழி ஒன்று தரைக்கு அடியில் ஒடியது [illegible] [illegible] அறையை கண்டுபிடித்துவி[illegible]

[illegible]

பழையபடி மூடி விட்டோம். ராத்திரி வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கிய பின் நானும் அண்ணனும் குசுகுசுவென்று இதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ஆளரவமற்ற இன்னொருநாள் அண்ணன் பேட்டரிலைட்டை உள்ளே அடிக்க, நான் குழிக்குள் இறங்கினேன். அது என் உயரத்திற்கும் கொஞ்சம் குறைவாகவே இருந்தது. அந்த குழிக்குள் ஒரு பழங்காலத்து இரும்புப் பெட்டி புதைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை முழுவதுமாக துழாவித் தேடினேன். ஒரு பித்தளைச் செம்பு, குழந்தைக்கு பால் புகட்டும் சங்கு, களிமண்ணில் செய்யப்பட்ட ஏதோ சாமியின் உருவம் தவிர காலியாகத்தான் கிடந்தது பெட்டி. ஏமாற்றம் பொங்க, பித்தளைச் செம்பை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினேன். கடகடவென்று செம்புக்குள் ஏதோ சத்தம் வந்தது. செம்பைக் கவிழ்த்துப் பார்த்தால் பழைய தாயத்து, பழைய நாணயம்,

அப்புறம் முடிந்த துணி ஒன்றும் இருந்தது. முடிச்சை அவிழ்த்துப் பார்த்தால் சரஸ்வதி படம் போட்ட ஒரு வெள்ளிக்காசும் ஒரு தங்கக்காசும் மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

ஓடிப்போய் அம்மாவிடம் கொடுத்தோம். எல்லாச் சொத்தும் திரும்பி வந்ததைப் போல அம்மா சந்தோசப்பட்டது. தங்கக்காசும் கிடைத்தபின் எல்லோருக்கும் தெரியும்படியே வீட்டை நோண்ட ஆரம்பித்தோம். அதற்குபின் ஒரு பித்தளைக்காசு கூட எங்கள் கைக்குச் சிக்கவில்லை. ஆனால் அம்மா மறுபடியும் தாத்தாவின் செல்வச் செழிப்பைப் பற்றி கதை சொல்ல அது ஆதாரமாய் அமைந்துவிட்டது. அப்போதெல்லாம் தாத்தாவிடம் பெட்டி பெட்டியாக வெள்ளிக்காசு இருக்குமாம். மாதம் ஒரு முறை பௌர்ணமி வெளிச்சத்தில் வெள்ளிக்காசையெல்லாம் காயப்போடுவாராம். பளீரென்று மின்னும் நிலா வெளிச்சம் பட்டால் வெள்ளி கறுத்துப்போகாமல் பளபளவென்று அப்படியே இருக்குமாம். அம்மா இப்படி கதை சொல்லியே தன்னைத்தானே திருப்திப் படுத்திக்கொண்டது. நல்லா படிக்காமச் சொத்தை நம்பி இருந்ததாலதானே எந்த வேலைக்கும் போக முடியாமப் போச்சு, படிக்காததால கோர்ட்டு கேஸென்று ஏமாந்து போயாச்சு. நாங்களாவது படித்து பேங்க் ஆபிஸர், கலெக்டர், டாக்டர் என்று பெரிய வேலையில் இருக்க வேண்டுமென்று அப்பா ஆசைப்பட்டார். சர்வாதிகாரியைப் போல வீட்டில் அமர்ந்துகொண்டு எங்களை அட்டம் பிசகவிடாமல் படிக்கச் சொல்லுவார். எப்போதும் புத்தகமும் கையுமாக இருக்க வேண்டும் என்று வெறிகொண்டு அடக்கினார். அக்காக்களை சமையலறை பக்கம் கூட எட்டிப் பார்க்க விடமாட்டார். வீட்டுக்குத் தேவையான தண்ணீரையும் பிடிக்க விடமாட்டார். எங்களுக்கு கிடைத்த குறைந்தபட்ச சொத்திலிருந்து அவரே எடுத்தார். வரன்கட்டை வயலை அம்மா [illegible] கையிலும், ஒத்தி கிடைத்த அப்படி இப்படி என்று பணத்தைச் சேர்த்து வைத்துத் திருப்பி அதை வாரத்திற்கு விட்டதில் கிடைத்த நெல்லும் எங்களின் வருச சாப்பாட்டுக்குச் சரியாகப் போய்விட்டது.

சாந்தி அக்கா எம்.எஸ்.சி. முதல் வருசம் படித்துக் கொண்டிருந்தது. அது காலேஜுக்கு போய்க்கொண்டே பிள்ளைகளுக்கு டியூஷன் சொல்லிக்-

கொடுத்தது. சின்ன அக்கா பி.ஏ. மூன்றாம் வருசமும், சீனி அண்ணன் பி.எஸ்ஸியும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பா இப்போதெல்லாம் பீடிகையும் டீயையும் குறைத்துக்கொண்டார். குடும்பத்து பெருமைகளையெல்லாம் பிள்ளைகளின் படிப்பில் மீட்டெடுத்துவிடலாம் என்று அவர் மனதில் புது நம்பிக்கை விட்டிருந்தது. அக்கா படிப்பிற்குத் தேவையான புத்தகங்களை விலைக்கு வாங்க முடியாதென்பதால் அப்பா மதுரையில் இருக்கும் சென்ட்ரல் நூலகத்திலும், யுனிவர்சிட்டி நூலகத்திலும் உறுப்பினரானார். அக்காக்கள், அண்ணன் எழுதிக் கொடுக்கும் புத்தகங்களை பகலெல்லாம் நூலகத்தில் தேடி அலைந்தார். தேவையான பக்கங்களை ஜெராக்ஸ் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் படித்தார்கள்.

'சொத்தில்லாம, வேலைக்கு போகாம பிள்ளைகளப் படிக்க வைச்சிட்டாருப்பா' என்று ஊர்க்காரர்கள் அப்பாவை பெருமையாகச் சொன்னார்கள். "வீட்ல கஞ்சிக்கில்ல, அதுல பிள்ளைகளுக்கு படிப்பு என்ன வேண்டி கிடக்குன்னு" பெரியப்பா பொறுமிக் கொண்டிருந்தார். நான் இப்போது பேண்ட் போட்டு ப்ளஸ் ஒன் போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

இப்போதெல்லாம் பெரியப்பா வீட்டுக்குப் பையை எடுத்துப் போவதில்லை. ஆனால் அக்கா கல்லூரியில் ஏதாவது ஃபங்ஷன் என்றால் பெரியம்மா மகள் சுமதி அக்காவிடம் போய் நல்ல பூப் போட்ட சேலை வாங்கி வா என்று அனுப்பி விடுகிறது. "நல்ல சேலையை குடுடி" என்று பெரியம்மா சொல்வதைக் காதில் வாங்காமல், சிறிதும் விருப்பமின்றி தன்னிடம் இருக்கும் மிக மோசமான சேலையைத் தூக்கிக் கொடுக்கும் சுமதி அக்கா. அதுவே சாந்தி அக்காவிற்கு சந்தோசமாகத்தான் இருக்கும். எப்போதும் கட்டும் மூன்று சேலையைத் தவிர்த்து, இன்னொரு சேலை கட்டிக்கொண்டு போவதே திருப்தி தந்தது, அக்கா முகம் சந்தோசமாகிவிடும். அக்காவிற்கு எந்தச் சேலையைக் கட்டினாலும் அழகாக இருப்பது வேறு சுமதி அக்காவிற்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

படிப்புச் செலவு கட்டுக்கடங்காமல் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவருடைய சந்தோசமெல்லாம் மிகப் பக்கத்தில் இருந்தது. இன்னும் ஒன்றிரண்டு வருடங்களில் எல்லாம் சம்பாதிக்கப் போகிறார்கள் என்பதே அவர் வாழ்வதற்கான புது உத்வேகமாக இருந்தது. பிள்ளைகள் படிப்பை முடிக்கும் நேரத்தில் காரியத்தை கெடுத்து விடக்கூடாதென்று அவர் எப்போதும் செய்யத் துணியாத காரியத்தைச் செய்தார்.

ஏற்கனவே நாங்கள் வாடகைக்கு விட்டிருந்த தெற்குத் தெரு வீட்டில் இருந்து கொண்டு இந்த வீட்டை வாடகைக்கு விடலாமென்று அம்மா சொன்ன போதெல்லாம், 'எங்கப்பா வாழ்ந்த பூர்வீக வீட்ல வேற ஆளுங்க காலடி எடுத்து வைக்கிறதா' என் உயிரே போனாலும் அதைச் செய்யமாட்டேன்' என்றவர், எங்கள் கோவில் வீட்டு முற்றத்தை இரண்டு சமையலறையைக் கட்டி வாடகைக்கு விட முடிவு செய்தார். இரண்டு குடும்பங்களை வாடகைக்கு அமர்த்தினார். ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் நானூறு, நானூறு என்று எண்ணூறு கிடைத்தது.

வீட்டின் நிதிநிலைமைக்கு அது உதவியாகத்தானிருந்தது. ஆனால்

நாங்கள் எங்கள் முற்றத்தை இழந்திருந்தோம். அதற்குப் பின் எங்கள் முற்றத்து விளையாட்டுகளும் பேச்சுக்களும் அப்பா சொல்லும் கதைகளும் எங்களை விட்டுப் போயிருந்தது. தெற்கு முற்றத்தினைத் தாண்டியிருக்கும் பகுதியில் நாங்கள் குடியிருந்தோம். செல்வி அக்காவும் சாந்தி அக்காவும் அறையிலுள்ளே போய் ஓயாமல் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அண்ணன் வராண்டாவில் உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தான். எல்லோரும் தனித்தனி தீவுகளாக படிப்பில் மூழ்கிவிட்டார்கள். நான் நன்றாகப் படிக்கவில்லை உருப்படாமல் போகப் போகிறேன் என்று அப்பா வழக்கம்போல என்னைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

வாடகைக்கு விடப்பட்ட மேற்கு பக்க முற்றத்தில் ஒரு கணவன், மனைவி அவர்களின் குழந்தை மூவரும் குடியிருந்தனர். ராத்திரியில் குழந்தையின் அழுகை முற்றம் முழுதும் நிரம்பி கனத்துக் கிடந்தது. பகல் முழுக்க முற்றத்தில் எப்போதும் ஆட்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பளம் போடும் சிறுகம்பெனிக்கு கிழக்கு முற்றத்தினை வாடகைக்கு விட்டிருந்தோம். சாயம் மங்கிய சேலையும் உடைந்து கொண்டிருக்கும் கண்ணாடி வளையல்களை அணிந்திருந்த பெண்களும், சேலை கட்டும் பருவம் வந்தும் தாவணி உடுத்தியிருந்த பெண்களும் செல்வி அக்காவையும் சாந்தி அக்காவையும் ஞாபகமூட்டி கலக்கமடையச் செய்தார்கள். அவர்களும் எங்களைப் போல் சிரிப்பை மறந்தவர்களாகவோ அல்லது முற்றத்தை இழந்தவர்களாகவோ இருக்கலாம். ஏக்கங்களின் பெருமூச்சுகளைச் சுமந்திருக்கும் முற்றத்தினை நான் முழுவதுமாக துறக்கத் தொடங்கினேன்.

முற்றத்து ஓடு நனைந்து கிடக்கும் ஐப்பசி மாத மழைக்காலத்தில், என்னோடு எப்போதும் சண்டைபோடும் இந்துமதியை அவங்க மாமாவிற்கு கல்யாணம் பண்ணிக்கொடுத்தார்கள். அவளும் நானும் ஒரே வயதில் இருந்தோம். அவள் கல்யாணம் பண்ணிப்போனதும் நான் என்னை ஒரு இளைஞனைப் போல உணர்ந்தேன். எனக்கான காதலியை நான் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்றாலும் காதல் உணர்வு மனதிற்குள் துருத்திக்கொண்டு நின்றது. வறுமையை மீறி ஒரு சந்தோசம் புதிதாய் வேர் கொண்டிருந்தது.

தண்ணீரில்லாமல் வற்றிக் கிடக்கும் காலங்களில் நண்பர்களோடு சேர்ந்து தெப்பக்குளத்திற்குள் கிரிக்கெட் விளையாடிக்கொண்டும், தண்ணீர் நிறைந்திருக்கும் காலங்களில் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கதை பேசிக்கொண்டும் இருந்தபோது எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு சாம்பல் பூனை வந்தது. எங்கள் பக்கத்து வீட்டுக்கு குடிவந்திருந்த சாம்வேல் பாதிரியார் வீட்டுப் பூனைதான் அது. சாயங்கால வேளையில ஜெபக்கூட்டம் நடந்தது. அந்த வீட்டில் ஜெபக்கூட்டம் நடக்கும் போது உருகி உருகி மனமிட்டு [illegible] வயிறு கனத்த [illegible] கால்களுக்கிடையே பூனை ஓடி அவரை [illegible] விட்டது. பாதிரியாருக்கு கோபம் [illegible] சாம்பல் பூனையை கையிலிருந்த ஜெபக்கையேடால் அடித்து விலகி ஓடச் செய்தார். பூனை பெருங்கத்தலாக தன் எதிர்ப்பை

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] அனைத் தேடும் சிறுவனாகவே இருந்தேன்

வீட்டில் எல்லோரும் என்னை ஒரு இளவரசனை [illegible] நடத்தினார்கள். அப்பா இப்போது எதற்காகவும் என் [illegible] மடியில் சாய்த்துக்கொள்ளும் அப்பாவின் பேச்சைத் [illegible] எல்லோரும் என்னிலிருந்து தூரமாகிப் போனார்கள் [illegible] அம்மாவின் கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன். சமைக்கும்போது அம்மாவுக்கு உதவிசெய்து நேசித்ததை வளர்த்துக்கொண்டு அம்மாவின் பார்வையில் பட்டென்றே ஓடிப்போய் தடுக்கி தடுக்கி விழு[illegible] நான் ஒவ்வொரு முறையும் தடுக்கி விழும்போதும் [illegible] செத்திடு பாத்துடா என்று அம்மா பதறித் துடிக்கும்போது அம்மா என் மேல்தான் அதிக பாசம் என்று நினைத்துக்கொள்வேன்.

ஒரு நாளும் அம்மாவைவிட்டு பிரிந்திருக்க முடியாது என்று [illegible] ஏனோ [illegible] அம்மாவை [illegible] என்று [illegible] என்னைத் திட்டியது

அண்ணனும் என்னைப் போலவே அம்மாவின் மேல் [illegible] தனிப் பிரியத்தை வைத்திருந்தது

தினம் தினம் தொடரும் தனது பாலியகாலக் கனவு[illegible] மறந்துவிட்டது மகள்களின் திருமணத்தைப் பற்றி பேச்சு[illegible]

[illegible] தலையில் தூக்கி வைத்திருக்கும் சுமையுடன் மருகிப் [illegible] சாந்தி அக்காவிற்கு மாப்பிள்ளை பார்த்தார்கள்.

[illegible] பிள்ளை நல்ல வேலையில் இருந்தார். ஓரளவுக்கு வசதியும் [illegible] அக்கா [illegible] பத்து பவுன் நகை போட்டால் போதும் [illegible] ஒரு [illegible] தங்கயில்லை. இந்தக் கல்யாணம் [illegible] நம்பிக்கையில்லை. சாந்தி அக்கா [illegible] [illegible] கொண்டிருந்தது.

[illegible] நல்ல சேலைகூட இல்லை. அப்புறம் நகைக்கு [illegible] இப்போது அம்மா பெரியப்பா வீட்டிற்குப் போனது. [illegible] தம்பி வந்து சாந்தி அக்கா கழுத்தில் பத்துபவுன் [illegible] நகையும் மீதி நகையை செல்வி அக்கா கழுத்திலும் [illegible] பெரியப்பாவிற்கு கோவில் கட்டி கும்பிடலாம் என்று செல்வி [illegible] நாலும் பேசிக் கொண்டோம். எல்லாம் தெரிந்ததைப் போல [illegible] அண்ணன் பேசாமல் இருந்தது. என்னைவிட அண்ணனிடம்தான் [illegible] இன்னும் ரகசியப் பகிர்வினை கொண்டிருந்தது. அம்மா [illegible] "இது நம்மளோட நகைதாண்டா" என்றது. ஒன்றும் புரியாமல் [illegible] பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். "நம்ம சொத்து கோர்ட்டு [illegible] போயிட்டிருந்தப்ப, பெரியப்பா ஜவுளிக்கடையிலும் பெருத்த [illegible] போச்சு. தன்னோட நகைகளை குடுத்தும் பணம் பத்தலன்னு [illegible] எங்கிட்ட வந்து நகையை கொடு தொழில் விருத்தியானதும் திருப்பி [illegible] றேன்னு கேட்டுச்சு. நம்ம வீட்லயும் இருக்கிற பொருளெல்லாம் [illegible] கிட்டே போகுது அதாவது மிஞ்சட்டுமேன்னுதான் அதை [illegible] வைக்காம விட்டுட்டேன். பெரியப்பா நகையை திருப்பி [illegible] றேனு சொன்னப்பல்லாம் வேணான்னுட்டேன். அதுக்கு வட்டி [illegible] தான் தினம் தினம் சாப்பாட்டுக்கு அரிசி கொடுத்தாங்க" என்றதும் [illegible] கண்ணீர் மிதந்து கொண்டு அம்மாவின் மேல் கோபமாக வந்தது. [illegible] நாளும் ஒரு பிச்சைக்காரனைப் போல அவங்க வீட்டு [illegible] யில் வெட்கம் பிய்த்து தின்னக் கூனிக் குறுகி நின்று அரிசியை [illegible] ந்திருக்கிறேன். அதுவும் பெரியப்பா பையனுடன் கூட [illegible] ம்போது நான் ஜெயித்தாலும் அவனுக்கு விட்டுக் கொடுக்க [illegible] நந்தது இல்லையென்றால் 'நாளைக்கு எங்க வீட்டுக்கு அரிசி [illegible] எங்கப்பாகிட்ட சொல்லிக் குடுக்க விடாம செய்யிறேன்' [illegible] அம்மா என்னைப் பழிவாங்கிவிட்டதாக மொட்டை மாடியில் [illegible] அழுதுகிடந்தேன். 'டேய், இதைப் போய் பெரிய விசயமா [illegible] ' என்று எல்லோரும் என்னைச் சமாதானப் செய்தார்கள். [illegible] யாரும் என் வலி அறியாதவர்களாக இருந்தார்கள். [illegible] கைகளை பிடித்துக் கெஞ்சியது.

[illegible] கல்யாணம் முடிந்து இரண்டு மூன்று மாதங்களிலேயே [illegible] அக்காவிற்கு கல்யாணம் முடிந்தது. அப்பா ஒதுக்கு கிடந்த [illegible] வீட்டை விற்று கல்யாணச் செலவுக்கு பயன்படுத்திக் [illegible] அக்கா பற்றிய என் கல்யாணக் கனவில் வந்தது போல [illegible] நடந்துகொள்ளவில்லை. எல்லா வேலையும் உற்சாகமாக அவரே

செய்து முடித்தார் அக்காக்களை வீட்டில் இருக்காமல் வேலைக்கு போகச் சொன்னார்.

சீனி அண்ணனுக்கு சிவகங்கையில் புரொபஸர் வேலை கிடைத்தது. நானும் அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டில் தனித்திருந்தோம். எங்களுக்கிடையேயான பேச்சு வார்த்தை குறைந்து போயிருந்தது. பக்கத்தில் மயங்கிக் கொண்டிருந்த சாம்பல் பூனை மதிலிலிருந்து இறங்கி மெத்தில் தானிய அறையில் ஒதுங்கிக் கொண்டது. ஐந்து பூனைக் குட்டிகளை பிரசவித்தது சாம்பல் பூனை. அம்மா தானிய அறையில் பூனைக் குட்டிகளை வட்டியில் பாலை ஊற்றி வைத்தது. சாம்பல் பூனை குட்டிப்பூனையை வாயில் கவ்வி ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு கொண்டு செல்லும் அழகைப் பார்த்து அம்மா மகிழ்ச்சி கொண்டது.

சாம்பல் பூனை பாதிரியார் வீட்டை முழுவதுமாக மறந்து அதன் குட்டிகளுடன் எங்கள் முற்றத்து வெளியில் நடந்து திரிந்தது. பூனையின் பொருட்டு நானும் அம்மாவும் பழையபடி சிநேகிதமானோம். சாம்பல் பூனையையும் அதன் குட்டிகளையும் பற்றி வாய் ஓயாது அம்மா பேசிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு பூனைகளை நாய் கவ்விக்கொண்டு போனதும் சாம்பல் பூனை வெறிகொண்டு, என்ன செய்தும் வீட்டில் பெருகிக்கிடந்த எலிகளை துப்புரவாக வீட்டிலிருந்து அடித்துத் துரத்தியது.

கறுப்பி, சிவப்பி, பொன்னி, என்று ஒவ்வொரு பூனைக்கும் ஒரு பெயர் வைத்து நானும் அம்மாவும் கூப்பிட்டோம். சாம்பல் பூனையை மட்டும் பெரிய பூனை என்றோம். "டேய் இந்த கறுப்பிக்கு எவ்வளவு திமிரு பாருடா நான் வச்ச சோறை சாப்பிடாம அப்படியே வச்சிருக்கு, கறுப்பியும் சிவப்பியும் சண்டை போட்டுச்சுடா..." தினமும் நான் கல்லூரியிலிருந்து திரும்பும்போது இப்படி பூனைகளைப் பற்றிய கதைகளை மட்டுமே சொல்லிக்கொண்டிருந்தது அம்மா. நானும் பதிலுக்கு "இந்த கறுப்பி அப்படியா செஞ்சுச்சு? நான் கவனிச்சிக்கிறேன்" என்பேன். பொன்னி யாருக்கும் தெரியாமல் காணாமல் போன அன்று அம்மா சாப்பிடாமல் தூங்கியது. பிள்ளைப் பாசம் போல பூனைப் பாசமும் அம்மாவிற்கு ஒட்டிக் கொண்டது. சேட்டை செய்யும் சிறுவனை கண்ணெதிரிலேயே வைத்திருப்பது போல, கறுப்பி பின்னாடியும் சிவப்பி பின்னாடியும் அம்மா அலைந்து கொண்டிருந்தது. எங்கம்மாவின் குழந்தைகளைப் போல கறுப்பியும், சிவப்பியும் அம்மா மடியில் படுத்துறங்கியது. கறுப்பி பாலை மட்டும் விரும்பி சாப்பிடும்.

மற்ற பொருட்களை மோந்து கூட பார்க்காது. சிவப்பி எது கொடுத்தாலும் சாப்பிட்டுக் கொள்ளும். சாந்தி அக்கா பிரசவத்துக்கு அம்மா போயிருந்த நேரத்தில் கறுப்பியும் ஒரு நாள் காணாமல் போனாள். அக்கா வீட்டில் இருந்த அம்மாவிடம் இதை நான் தெரியப்படுத்தவில்லை. வீட்டிற்குத் திரும்பிய அம்மா நான் கறுப்பிக்கு பால் ஊற்றாததால்தான் அது வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனது என்று என்மேல் குறைபட்டுக்கொண்டது. நான் ஆசைப்படும் அனைத்தும் இப்படி பாதியிலேயே முறிந்து போவது தாதிருந்ததை நினைத்துப் பெருங் கவலை கொண்டது அம்மா.

அண்ணனை தனியாகச் சமைக்கச் சாப்பிடக் கஷ்டப்படுகிறது என்று அம்மா அண்ணனோடு சிவகங்கையில ஒரு வீடெடுத்து தங்கியது. சிவப்பியை மட்டும் தன்னோடு எடுத்துப் போகலாம் என்ற ஆசை இருந்தாலும் பெரிய பூனை தனியாகக் கஷ்டப்படுமென்று அதை விட்டுப் போனது. அப்பா எனக்குத் துணையாக வீட்டில் இருந்தார். நானும் அப்பாவும் சமைத்துச் சாப்பிட்டோம். சிவப்பி ஒரு குழந்தையின் சிணுங்கலைப் போல கத்திக் கொண்டு வீடெங்கும் அம்மாவை தேடியலைந்து துரும்பாகிப் போனது. கடைசி செமஸ்டர் முடிந்ததும் சிவகங்கைக்கு உடனே வரச்சொல்லி அம்மாவும் அண்ணனும் கடிதம் எழுதினார்கள். 'சிவப்பி எப்படியிருக்கு' என்று அம்மா விசாரித்து எழுதிய கடிதத்திற்கு, தெருவில் அடிபட்டு சிவப்பி செத்துப்போனது என்று சொல்லாமல் சிவப்பியும் எங்கேயோ போய்க் காணாமல் போனது என்றேன். அதற்குப் பின் வந்த கடிதங்களில் மீதமிருந்த பெரிய பூனையைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையைக் கூட அம்மா குறிப்பிடவில்லை.

எலிகளை வேட்டையாடி ஓய்ந்த பெரிய பூனை, தானிய சேந்தியில் செத்து கிடந்தது பற்றியும் அதை புதைத்த அன்று என் மேல் வீசிய பூனை வாசனை பற்றியும் அம்மாவிடம் சொல்லவில்லை. முற்றத்து வீட்டை அடைத்து போட்டுவிட்டு நானும் அப்பாவும் சிவகங்கைக்கு போன பின்பும், அம்மா 'பெரிய பூனை எப்படியிருக்கு' என்று கேட்கவில்லை. அதற்கு மேல் பூனையின் தொடர்பாக எந்த கெட்ட செய்தியையும் அம்மா அறிய விரும்பாமல் இருந்தது. அப்பாதான் போகிற போக்கில் 'நம்ம பெரிய பூனையும் செத்து போச்சில்ல' என்றார். அம்மா எதுவுமே காதில் விழாதது மாதிரி நடந்து கொண்டது. நானும், அம்மாவும், செல்வி அக்காவும், சாந்தி அக்காவும், சீனி அண்ணனும் சேர்ந்து படுத்துறங்கிய முற்றம் இன்று பூனைகளும் இல்லாமல் யாருமற்று வெறுமையாகி தனித்துக் கிடக்கிறது என்பதை அம்மாவுக்கு எப்படிச் சொல்வது?